

SREDNJEŠOLSKA
ORGANIZACIJA
"VESNA"
NOVO MESTO

VESNA

Golebič

1922

SREDNJEŠOLSKA
ORGANIZACIJA
"VESNA"
NOVO MESTO

Lige B. B. B.

... ..

... ..

Kaj ni bo wet
na psi pipet,
No nimam oii, ne pua---

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

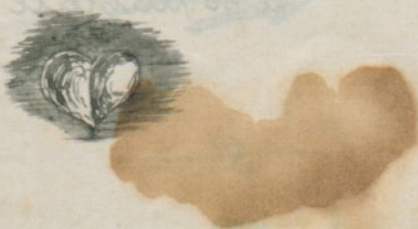
Lojze: O Brexumu.

Nexmano mi lastno bo lite,
No vedihal bom v peli,
No polli mi peli,
Kastirali bosta pti ---

Tedaj te bom stal
in psi izdel,
o psi ---

O Brexumu pohnel,
ma tebe besnel
bom, o svet ---

Brex misli, brex mna bom vstopil,
brex polz, je poginem!
brex vedika, je zginem!
radi vas, o moja marna ---

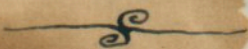
Lojze: Kani grene?

Pešal sem pipres pelest
na zemlji izpitih listi
kot bi pela bolešt
in točno dehtnega voha ---

«Tra grob boš ti,
tu tvoje listi
peš malo dni ---»

Tu bom pela,
pri tebi bdela,
na te plovila,
dragec moj,
a pe me boj ---»

Kot v brezkavesti so Uopneli
glasovi in ust piprese raxialošene
moj raxsellani duh soobjeli,
da so mi ustne pivele,
a pe mabrane v obupni mehljaj ---

Lojze: Kje se boš stannila.?

Kje se boš stannila,

dolga, dolga pot?

Kje se boš izvila,

veriga - tuda, krot ---

Ha! raj sem zavil v vas, ve, verige:

moje želo kot, Krist, Troje trije,

moja prsa v tonopu - kot besneč more,

na mojih očeh letite pruje,

ha! in jaz slep - drvim naprej, naprej ---

Pa se vrtam v budi, zavisi:

odpre oči,

ptič vrti ---

- želo rdi -

kot ptič z leti

gor pod nebo -- ha, ha!

- proboden duh ---

Ujje se boš razpenil, Ujje se boš razpenil,

Ujje se boš razpenil,
v dveri val?

Udaj, v udaj bom
slednji skrepal - - -

Lojze: Vixija.

Ha! Ha! Ha! pojo plna široko-zvenice
melodije, krešči, krumi
razbesneli pulan grozeče
Ha! Ha! Ha! sponim bolesti raztrganih dni ---

Ha! Ha! Ha! Vidim te, obupan starec:
Iz tvojih ust, piči rastejo rože dehtice,
tvoj stas - nabrušen kristal,
vabejiv tiot razgret poljub na bel marior ---
Belo vonjavajoči roki sta vložili vabeče,
da je želel pot vetrovom do tal
od koprmenja ---

Moji koleni sta brezvestno vlekli,
padal sem, padal od ovrnam pijan ---
Belo vonjavajoči roki sta me kono priželi,
da se je v polnu izvil izdih bolestan

- ^{to} kot v listu sadu tožen dih vetra,
ko tožile pistlajo in vzdihajo murajoci listi,-
a na marmornatih vratih sva
sem vsesal hladu, ledu, vroča ushna
po oroženela! ha! ha!

Tedaj, ha! tedaj sem vstrepetal,
se vpepel kot ranjen lev
in padel v smrt ---

Is pod podboja marmoja
je šinila zeleno - modra vlaka
na moje prsi ---

Meel sem zeleno požast
v balnemasti roli kot murjo...

Pevenil sem klator preplašeno žrebe,
pohodil zvičajče se
in bežal, bežal ---

Ha! in se, moja rasturpejena leta,
sta ubekala ---

Breklasi starej sedvam sam:

Bre brekustno, štadelo,

ollo-močno, brek lúii,

odeto & brekmejno pepelnato vopremo,

duša-sivoirna rakvalina ---

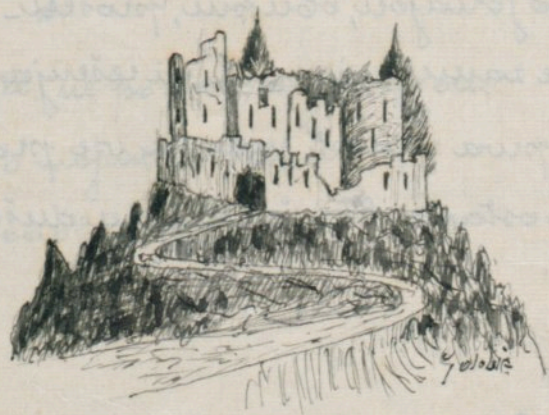
Brek nje! o! Brek nje samevam;

rakhgana, rakbičana starost,

lepa bolesti in špljenja ---

O! le krešite, vi nevidni, le kumite!

Prepijte! O! - moje kričee tožbe! O! ---

Lojze: Procesija.

Pesem globoka kot jezera globina
se dviga, se širi, široko razsi in psi ---

Trije hodijo v belih haljah.

Sredi med dvema postarim starec

svobas - nosi Gladarja v roki - in molí ---

Pred njim in za njim gord glav
vsi, sklonjenih glav, negotovih klovnikov.

Oči so velike, mokre, v njih odprta

bol kot moje;

ne bolno trepete v psih ---

Glasovi so jollajoči, obupni, proseči ---

Pesem je zamela v psih, ni rešenja -

zaman prva radost, zaman vse prošnje,

beda še ostane, bol še razjeda duše -

Lojze:

Lojze: Pesem.

Meitavijana: vija

Menil sem zagledati nohte v Troj labudji vrat,
da bi me vel več dih in Trojega prta, ne žul se vdar.

Trjel bi Trojo kii, o Muzza, jo ispil in poginil.
Mad Trojini belimi kostmi bi švigale kijene... ha?

A nisem pil... Ti, dellica, si kdor bila jašo
in in stupa je pogvala mladilla mešna...

O Muzza, ne potopi sanjavih oči,
da odobnejo mojim uskvam
življenja podobnega...

lojre: Poslednji vadih.

lojre: Poslednji vadih.

Skuna, poj.

Moč pela sva v zelenju,

Moč ločila v kpljenju -

- se zapoj!

prokni se stii,

prokni muii

x meno - - -

Lojze:

Meditacija

O Trojst očk, mavnica,

Mama, Troje pri se lepe ker v njih je Troja in
moja duša, obe enaki - - -

Ker sem zagledal v Trojem oku, mamica:
pa, moje - sinje od globine; in to moje je trepet.
To kralor dete v muzlini noči - - - Bilo je polno
mlitih polj; včasih je pojuznilo krep breg, pa ko pet
ga je razrijala nevidna sila in zamivalo je v
brezmejni gladini - - -

Gledal sem to moje, a ni se pojavila meja, se-
galo je v brezbrešne vedalje - - -

Če sedi predim pa sem videl kdesi koro, ki je
rasla iz globin. Njene korenine so se opletle vrvih
skal in dijale po belo breme v klesčih - - -

Mama, mamica!

Pero v paši Troje rože je ovenelo. Povej, mamica,
zakaj?

Obzakloki mi tisto brezmejno moje! Tvoj negod:
ni otrok sem - in ne vem ---

O vem, mamica, vem, nisem več negoden. Ma-
mica, zalaj imaš ono moje, kdaj ga imam pa
še jak! Jak ne bi rad moja, le, da bi rasle v mo-
jih očeh tido - sive skale, več, talle, ki se bijejo s
Mladivom, pa ne razpočijo --- take skale bi
rad v svojih očeh.

Mama, Tvoje si so lepe, ker v njih je Tvoja in mo-
ja duša, ki sta enaki...

Veš, mamica, mojo dušo stikajo lošene roke,
izkemajo iz nje kri in si niso umivajo razkave dla-
ni --- tlex sem ranil preko Tvoje roke, ono je ovrnelo
in nima več življenja ---

O, ko bi ga mogel vdahnuti, mamica! kodil bi
po glavah siltajočih gadov, po nastklavik gonu-

lah bodešik tujer, po svetlobelih - rdečih se
kostek metvallov, da bi mogel izzvati, dati
naraj - ukradeno pero rdeče Troje rože ---

Teš, manica, pa imam rad ono brezmejno
moje, v njem gledam sebe in Tebe ---

Ah manica, Ti boš zaprla svoje krdne re-
le in jaz ne bom videl moja, ne bom gledal
Troje rdeče že malo zvele rože ---

Tedaj bom pel jokajoče pesmi o gredi Mo-
rari, ki Ti bo ukradla moje in rožo ---

Taj si me dala svetu, manica, da bi bil
isto Troj, da bi imel tako rožo, tako gladino ma-
ja - veš, šel bom k revalu in Te bom gledal, gle-
dal --- nehté roke pa bodo hladile mojo rax,
bolelo dušo ---

Manica, Troje pi po lepe, ker v njih je Troja in
moja duša, obe enaki ---

kojre: Nagelj.

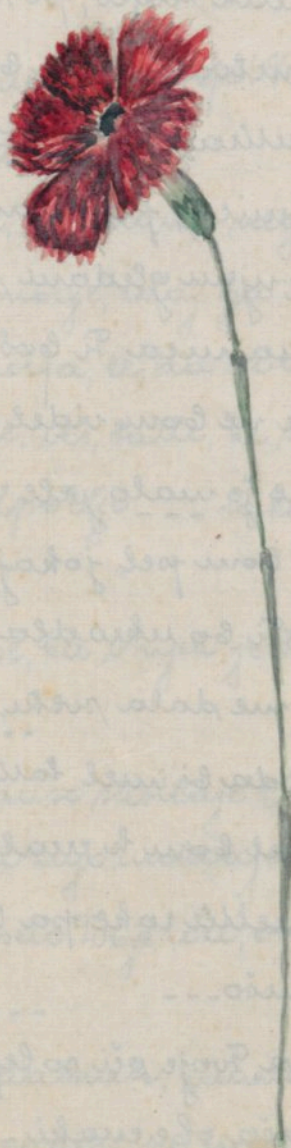
Karlo je vdel,
Karlo je karal,
Uo si pel ---

Karlo je dehtel,
Uo si me objel,
Uo si pel ---

A karo je sklonil,
Uo da bi molil
sam zase ---

Potem se ospel
je in zagorel
Uo v - polonu ---

Ti sanjaš kdaj tam
v grobu mi sam,
- jaz jokam ---

koje: O, da mi bih...

koje: Poet. ...

Čigjbi ženi skit poet pameva,
skor pluo mu medel pogled beodi.
Č naravi kelni žu kos prepava
o živi, netoži roboči - - -

Poet ta sanjari ob oknu ploni
in pesem robočno poslušar:
Bolesti mu polna je duša
in točno otlo se polxi - - -

lojke. radej

lojke. radej

lojke. radej

lojke: Tudi sem radej---

lojke. radej

lojke. radej

lojke. radej

Zasvetilo se je oko

lojke. radej

Ustav blisk -

lojke. radej

rategli pisli

je radušil bolesi sto -

- in radej molim v brezupni ---

lojke. radej

lojke. radej

lojke. radej

lojke. radej

lojke. radej

lojke. radej

lojke. radej

lojke. radej

lojke. radej

lojke. radej

lojke. radej

lojke. radej

lojke. radej

lojke. radej

lojke. radej

lojke. radej

lojke. radej

lojke. radej

kojke: O, da sem hrast!---

Mogočino je stal med poljane,
ravnato bulil v višave
je - Karlo nikdo---

Njegova glava - polna rogov,
piti - varnjega mjasca,
usta - klastajnega gladura,
noža - krapava,
rue - svetločuda kosti;---

stal je - obsegal je tisoč domov---
med jeljastina so domovale vrane,
še dva negodna.

A kudo! želo odprto, ojal se ne gane.
mladii o gladi pojo,
kujajo v ustih meso--
on se zasmeje močno
in zapoje pesem dobrav---

Trisloponosna je rast,
Uost uost je kido me,
- a klato!

Da jax bi bil - klast---

kojre: Jaz nisem več rdečih lic.

Kje so moja leta ravnih step,
kdo je kipel o mne,
kdo so dihali pihljaji ob večnem kamenju?

Se krepetajo hudne misli na vrhik pipres
in že leti na brzih perutih
kdo sanje v deželo kmè ---

On jaz nisem več rdečih lic, zvenčnega kmeha,
stepa so zaprte s trnjevo mrežo
in moja glava je isra klava ---

Kdaj zagremi zopet tvoj obrat -
kdo je raskel stepo s prvo klopenco ---?

Morda nikoli več ---

Lojze: Fax sem skt.

Globoki vdiki se izvijajo
pod lokom --- Ton vijoline
tesljaje pojema vob duša v boli.
Perki jeti klavirja tdo donè ---
Muzli piki buje se valetavajo,
olna krepčijo - devesa ječe
v nemem strahu,
ves svet se maje ---
Moje misli pa pistlajo
v bujo v dijem vsaju -
kurne prošasti stislajo
ozle pari in ko tlosti ---

kojre: Sponini.

Matrin: Slovo

Ko so kostanji zibali speve
ob lahnem plakuhanju perot,
tlo so si pitajeno šelestele
jelle zaljubljene bajne,
pva midva med ujini hodila
in se ljubila ---

Sedaj so spevi v tirobnem arboru izdihili
med obledelimi listi kostanjev ---
pobledela rarnetna preproga jih je pušila,
tli so snuti plesale po njej pustku ples ---
- a ob plesnobuo-radušni jani se -

- ljubini ---

Pa ti, dulle, si žejja? leš se piti parj? -

Na! - a saj ne znaš!

le ušes vele misli

parjajočih - - -

Materin: Slovo.

O devojka voda, zašumi te še pesem eno
poprij tlo grem,
povej še solnce eno,
potem več nič - jaz grem.

O pečine sive, klall ste visoke,
klallo dospem na vas naj,
da re bom domačijo klalno,
potem več nič - jaz grem.

O mati moja, pojdi k meni,
k žalostnemu reu pojdi,
da Ti pove še pesem eno,
potem več nič - jaz grem.

ellaterin: Orel - delavec.

Oj junaki! Kdo ste?

Kaj pomenijo vaša upadla lica
in izmučeno telo?

Gledam jih.

Njihovi zagoreli in upadli obraki so se bolešno
zvijali,

ustnice so trepetale,

pa njih vdolbene oči so pehtale.

Poslušal sem vedno glasneje, globoko vdihovanje:

Mi smo kmeti, mi smo kmeti,

mi smo kmeti,

mi proletarci.

Toda netaj imamo in našto smo ponosni:

Nam še bije živo in upajoče srce,

in v njem se pretarča še verna kri.

Naše oči po še bistré,
naš duh je še svež.

In v nas je silna zavest,

da smo Orli!

Kadar pogledamo v oljimi pini v nebu,

karlat ni prenejša, karlat smo mi.

In kadar je On v našem prou,

karlat imamo moč, moč in veselje.

In ko vidimo našega ptica karlat plove v nebu,

tedaj nismo več karlati,

ampak svobodni - Orli.

Materin: Pouladua bajka.

Bilo je v onem jutru, ko sem sedel v medi vrta
na klopi med rosinimi biltani, ko sem gle:
dal pred seboj nebo moje, ki ga prepaja ved:
no bolj in bolj zlata barva vzhajajočega solca.
Bilo je v onem pouladanskem jutru, ko mi je bilo
pre polno nekne poezije, ko bi bil pel kot poje slav:
ječ, a nisem mogel. Velaj mi je rapiralo usta,
ni mi pustilo, da bi bil buhnil iz sebe ono, kar
me boli - - -

Poisu je vzhajalo solnce izra daljnih gora, a z
ujim so se valili rivi oblaki in mu zastili pot,
da se je slikilo za ujimi - - - in nastala je polu:
tma - - -

Strah me je bilo, karor je strah otroka, ko zagleda
nepoznano mu prillaxen in xbeči v naročje ma:
nice. Strah me je bilo; a ni bilo mamice, da bi

ni bila zastila obraz, da bi me skrila---

Pogledal sem okoli sebe in videl sem, da sem sam
med tihote, tudi samotje---

Tedaj je prišla ona na vrh. Triskalijala je v daljo
gorška vila v istemu studenčku. Ko me je razgle-
dala objokaneža s povešeno glavo, je obstimela
pod drevesom in me gledala; vella ni ničesar-
Zravnal sem se. V njenih očeh sem videl tiko otož-
nost, prepojeno s veliko sladkostjo--- Rad bi bil
govoril; rad bi ji bil povedal bolečine srca, a nisem
mogel. Nosil sem v srcu bolečost, ki jo pozna le oni,
kdor jo je prebolel. Povedal bi ji bil vse. Razbil bi
srce do dna, ali nisem ga mogel, ker je bilo prepol-
no bolečosti. Tu nisva govorila o najini ljubekni,
ampak o navadnih vsaldaqjostih. Ljubil sem jo.
Toda moja ljubekna je bila ista, ista kot kristal
v polnčnem jutru. Tu, Ti, Marija, si bila gotovo se-

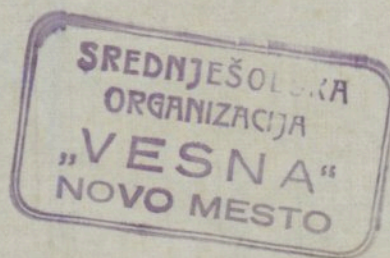
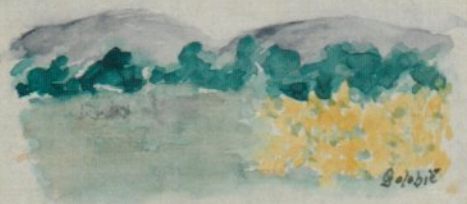
pela moje ljubemni. Vsak ponedeljek v srcu sem razbil
Tebi, ne ujej. Ljubil sem jo goreče, dolge dneve, tedne,
mesec --- A ko tmi so ostali še krajši dnevi, dnevi
obupa, žalosti, — ah, in dnevi spominja.

One dni sem hodil v gozdove. Tožil bolečine pticam
v vejah, tožil drevesom, in ne vam — prijatelji. Vam ni
sem kaupal in sem imel prav, da vam nisem.

Če duši so nastali dvomi; srcu je bilo navezano na te, ni
sem te mogel pustiti — a moral sem te. Koliko bolečine
sem tedaj tipel, to veš Ti — o Bog. Ah in spomnil sem
se nico — — — Sečal sem jo še enkrat, govoril z njo rad,
ujilkrat. Povedal sem ji, kar mi je bilo v srcu. Krilo se
mi je srce, ko sem govoril. Tidel sem, Karlo je jokala.
A njene solze me niso presunile; ostal sem tih. Tidel
sem v njenih očeh — nico. Pogledal sem jo še enkrat v
dušo, nato sem zbežal. Bežal sem, kot da me puga v
puščavi yovei lev.

Sedaj hodim med bučanjem pilnega viharja, ki
nije drevesa in jih meče v velike kamete. A jak
se držim lesene ograje, ki vsak dan bolj prepeva.
Pribuhal bo še en punek pilne vikre in mene bo ka-
neslo med vharje.

Žginil bom - in me bo spominna na me...

W

[Faint, mostly illegible handwriting in a cursive script, possibly Slovenian or Croatian.]

KONEC

[Faint, illegible stamp or text on the left side of the page.]

SREDNJOŠKOLA
ORGANIZACIJA
"VESNA"
NOVO MESTO

Pseudonimi:

Lojze: Golob L. (1)
Materin: Ivan Berdovec

17 23

